

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
אמור

myshliach.net

אמור

לקו"ש חלק א' ע' 254 ואילך
מתורגם ללה"ק

מלמעלה – לא שינה אותם הגילוי בבחינה פנימית, שכן לא היו "כלים" לכך, ורק מפני גילוי האור נמשכו לאלקות.

כן מובן שגילוי האור השפיע רק על הנפש האלקית המהווה כלי לקליטת אלקות, אבל לא על הנפש הבהמית. – כלומר, בשעת יציאת מצרים לא השתחררו עדיין מן הרע שבקרבתם, משום שהנפש הבהמית נשארה קיימת בתקפה.

כך מסביר, הרי, אדמו"ר הזקן²¹ את הכתוב: "כי ברח העם", שכן לא מובן, לכאורה, שהרי לו היה מצטוה פרעה לשחררם לעולם – היה נאלץ לעשות זאת, ולשם מה, איפוא, היה צורך בבריחה? ואדמו"ר הזקן מסביר כי בשעת יציאת מצרים היה הרע בבני ישראל בתקפו, והיה הכרח לברוח.

י. לפי זה מובן הביטוי "משכני", על כל הדיוקים המנויים:

(א) לשון משיכה, קנין באמצעות משיכה אינו דומה לקנין באמצעות

ח. שלושת הענינים האמורים רמוזים גם בפסוק: "משכני, אחריו נרוצה, הביאני המלך חדריו". "משכני" – מוסב לזמן יציאת מצרים, "אחריו נרוצה" – לזמן ספירת העומר, ו"הביאני המלך חדריו" – למתן תורה.

הסבר הדברים: ההבדל בין "משכני" לבין "נרוצה" הוא במספר פרטים: (א) הבדל בין משיכה לריצה, (ב) "משכני" הוא בקשת כנסת ישראל מן הקב"ה: "משכני" אתה, מלמעלה, ואילו: "אחריו נרוצה" – מעצמנו, ממטה למעלה, (ג) "משכני" בלשון יחיד ו"נרוצה" בלשון רבים.

ט. בשעת יציאת מצרים היו בני ישראל שקועים במ"ט שערי טומאה, ולא היוו "כלים" לאלקות, "ואת ערום ועריה", אלא ש"נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא" בכבודו ובעצמו וחילץ אותם ממצרים.

מאחר שהדבר לא בא משום "עבודתם", כי אם משום גילוי אור

באדם עצמו: אין לרצון הנפש האלקית תוקף כה חזק כשל רצון הנפש הבהמית. כשהנפש האלקית משפיעה, איפוא, על הנפש הבהמית שרצונה – שהוא בתוקף – יהיה לאלקות, מתעורר גם בנפש האלקית רצון תקיף לאלקות.

לפי זה יובן גם מדוע באה מנחת העומר משעורים, מאכל בהמה, שכן תוכנו של ה"עומר" הוא "בירור" הנפש הבהמית.

יב. הדרך ל"בירור" המדות היא – ע"י התבוננות. כשאדם מתבונן באלקות הריהו מתעורר באהבת ויראת ה'.

בראשית ה"עבודה", כשאדם שקוע בשערי טומאה, כלומר: כשהוא עדיין מסוגל לעשות דבר איסור, רחמנא ליצלן, אין פנאי להתבוננות, ואז הכרחית תופעה של "ברח העם", כפיה עצמית ובריחה מן הרע. אבל לאחר שיצא מ"מצרים", ערות הארץ, ואין לו כבר כל קשר לתאות איסור, כשעליו לכפות עצמו רק ביחס לתאות היתר – מגיע זמנה של התבוננות, לשם "אתהפכא" הפיכת ושינוי ה"מדות" באופן פנימי.

יג. לפי האמור יובן הביטוי "נרוצה", על הדיוקים המנויים בו:

(א) ריצה ולא הליכה. רצונות הנפש הבהמית פועלים הרי בתוקף ובמורצה,

"חזקה". ב"קנין" משיכה אין האדם עושה דבר בעצם החפץ, כי החפץ נשאר כמתחלה, אלא שהוא עובר מרשות המוכר לרשות הקונה. כך גם בשעת יציאת מצרים לא נעשה עדיין שינוי בפנימיותם של בני ישראל, אלא שהם עברו ממצרים ערות הארץ אל רשות הקדושה.

(ב) ביטוי המורה על פעולה מלמעלה – שכן לא היתה מצד בני ישראל כל "עבודה".

(ג) בלשון יחיד – משום שגילוי האור הקיף רק את הנפש האלקית, ולא את הנפש הבהמית.

יא. המטרה היא, הרי, שהנפש האלקית "תברר" את הנפש הבהמית. אם משום הנפש האלקית עצמה – היתה הנשמה יכולה להשאר למעלה, שכן היא עצמה "אינה צריכה תיקון כלל" ותכלית ירידתה למטה היא "בירור" הנפש הבהמית²², ככתוב: "בכל לבבך", כדרשת רז"ל, "בשני יצרך"²³, ומתוך כך שהנפש האלקית "מבררת" את הנפש הבהמית – מתעלה גם הנפש האלקית בכחה של הנפש הבהמית, ככתוב: "ורב תבואות בכח שור"²⁴.

ההבדל בין אדם לבהמה הוא: רצונו ורגשותיו של אדם, מאחר שהוא בעל שכל, אינם בתוקף רב, כי הם מבוקרים ע"י השכל. לעומת זה בבהמה כל "רצונותיה" הם בתוקף גדול, כך גם

בתחלת ה"עבודה", כאשר הרע הוא בתקפו, הכרח לסלק את השכל, "חכמים המה להרע"²⁶. בעת ספירת העומר, כשהאדם בעיצומה של ה"עבודה" – הוא מסוגל לסבול את השכל, ואין הכרח להיות "חכמים המה להרע"²⁷. אך לאחר ספירת העומר "מתברר" כל הרע, עד שהאדם הוא בהתבטלות במציאות, כשכל מציאותו היא אלקות – אז מצוה דוקא בחמץ. שכן השכל והטעם והדעת מהוים כלי לאלקות.

טו. רז"ל אומרים²⁸: בכל דור ודור ובכל יום ויום חייב אדם לראות את עצמו כאילו יצא היום ממצרים. חובה בכל יום לחוש את חוית יציאת מצרים. לפיכך קיימים שלשת החלקים האמורים של יציאת מצרים גם בעבודתו הנפשית של האדם בכל יום. התחלת עבודת היום היא: "מודה אני" כו', "הודו להוי'", בחינת הודאה. אין אז מקום לתבונה ורגש, כי אם להודעה והתמסרות כללית לאלקות. דוגמת ה"עבודה" של תחלת יציאת מצרים, חדש ניסן.

אחר כך באה ה"עבודה" שבפסוקי דזמרה וברכות קריאת שמע, וקריאת שמע, שהיא עבודה של התבוננות (ואפילו בפסוק ראשון של ק"ש: שמע – הבנה והשגה), והפיכת ה"מדות" עד להגיע לדרגות העליונות באהבת הוי',

כאמור, ואם כן, כשבאמצעות עבודת האדם הוא מביא לידי כך שגם הנפש הבהמית רוצה באלקות, הרי רצונה לאלקות חזק יותר מרצונה של הנפש האלקית.

(ב) ממטה למעלה. הרי הדבר בא ע"י "עבודה".

(ג) בלשון רבים, שכן העבודה אינה רק בנפש האלקית, כי אם גם בנפש הבהמית.

– הריצה היא של שתיהן, גם של הנפש האלקית, כמוסבר לעיל שלמרות שהנפש האלקית עצמה היא במדה והגבלה, הרי כתוצאה מכך שהנפש הבהמית נמצאת ב"מרוצה" לאלקות מתעורר דבר זה גם בנפש האלקית, וזו היא ההתעלות, הנוצרת בנפש האלקית.

יד. לאחר ה"עבודה" של ספירת העומר בא הגילוי של מתן תורה, ובשעת מתן תורה היתה התבטלות במציאות. תוכנו של "בירור המידות" אינו התבטלות במציאות, שכן מאחר והדבר בא ע"י שכל והתבוננות – נשאר האדם קיים במציאותו. ברם, בשעת מתן תורה – "על כל דיבור ודיבור פרוחה נשמתם"²⁵.

לפי זה יובן מדוע מותר החמץ בכל השנה, עד שבחג השבועות נעשית בו מצוה, למרות שבחג הפסח אסור הדבר.

הרע – כך, וכל שכן, בספירת העומר, כשיש צורך בהפיכת הנפש הבהמית עצמה, ודאי שיש להזדקק לכוח עליון ביותר, שיהא מסוגל לנחות למטה ולהשפיע על הרע.

ולפיכך נאמר "ממחרת השבת": שבת היא הדרגה העילאית ביותר של זמן, אבל היא עדיין בכלל זמן, בכלל "שבעת ימי ההיקף"³². בתוך שבעת ימי ההיקף גופם – היא הדרגה העליונה, וכמאמר רז"ל³³ על הפסוק "ויכולו אלקים ביום השביעי": "מה היה העולם חסר? – מנוחה, באה שבת – באה מנוחה", מנוחת השבת היא דבר הקשור לעולמות. "ממחרת השבת" היא דרגא הנעלית משבת, האור שלמעלה מן ההשתלשלות.

וזה המובן של "וספרתם לכם ממחרת השבת": כדי שיהיה "וספרתם לכם", לקיחת מ"ט הימים, ה"מדות" של הנפש הבהמית, ובירורם וזיכוכם ("וספרתם" – מלשון: ספירות, בהירות³⁴) – יש הכרח ב"מחרת השבת", למעלה מהשתלשלות.

(מלוקט מד"ה וספרתם תשי"א,

להבין ענין מתן תורה תשי"ג)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

"בכל לבבך", "בכל נפשך" עד "בכל מאדך". דוגמת העבודה של חדש אייר, כולו – ספירת העומר.

אלא שכל זה הוא כשהאדם עדיין במציאותו, ואילו לאחר מכן הריהו מגיע ל"שמונה עשרה", "כעבדא קמי מאריה"²⁹, התבטלות במציאות, עד שאינו מסוגל לדבר אלא: "אד' שפתי תפתח", כעונה אחר הקורא, דוגמת העבודה של חדש סיון.

טז. לפי זה יובן גם הנאמר "ממחרת השבת", ולא: "ממחרת הפסח".

כדי שתהא אפשרות "לברר" גם את הנפש הבהמית, יש להזדקק לכח עליון ביותר, כמאמר³⁰: "כל הגבוה גבוה ביותר – יורד למטה מטה יותר".

כשם שביציאת מצרים, מאחר שהיו בני ישראל שקועים במ"ט שערי טומאה, היתה הכרחית התגלותו בכבודו ובעצמו, ורק הוא ית' היה יכול לחלצם משם, כמוסבר בכתבי האריז"ל³¹, שמלאך או שרף וכו' – לא זו בלבד שלא היו מוציאים מישהו משם, אלא שאף היו נטמעים הם עצמם שם – והרי שם לא היתה אלא יציאה מן

אמור

מתורגם ללה"ק

מספר במדרש על אחד מתלמידיו של רבי שמעון בר-יוחאי שנסע לארץ אחרת, ונעשה עשיר גדול. כאשר חזר התלמיד העשיר, הבחין רשב"י בתלמידיו האחרים חלישות הדעת. הוליתם רשב"י לבקעה במירון, ואמר: "בקעה, בקעה, התמלאי דינרי זהב". כשהתמלאה הבקעה דינרי זהב, אמר רשב"י לתלמידיו, שכל אחד מהם יכול לטל לעצמו כמה שהוא צריך, אך עליהם לדעת שזהו חלקם לעתיד לבוא! משכו התלמידים את ידיהם ולא נטלו את הדינרים.

התורה "עץ חיים היא למחזיקים בה... בשמאלה עשר וכבוד". כאשר בני ישראל הולכים בדרך התורה ומקיימים את מצוותיה, "אם בחקותי תלכו", הרי "ונתתי גשמיכם בעתם". זה היה המצב בזמן שבית המקדש היה קיים, היהודים שמרו את התורה וראו ברכה בגשמיות. זה גם היה המצב לעתיד לבוא, בזמן הגאולה.

רשב"י היה בדרגה רוחנית גבוהה ונפלאה. בדרגתו הנעלית הוא לא חש כלל בגלות. בעבורו לא היה חרבן. הוא יכול היה, בכוח התורה, להמשיך דינרי זהב בגשמיות, כפי שיהיה לעתיד לבוא, שבכוח התורה ובזכותה ימשך שפע של גשמיות. גדלתו של רשב"י אינה מתבטאת בכך שהמשיך דינרי זהב לעצמו או לדומים לו, שכמוהו, לא חשו בגלות כלל; אלא גדלתו היא שעשה כן גם לתלמידיו, שלפי מדרגתם הרוחנית, היו במצב של גלות. וכפי שאנו רואים שהם היו מטרדים מעניינים גשמיים, והיתה להם חלשת הדעת בראותם את חברם העשיר. מצב כזה אינו מתאים כלל לימות הגאולה.

כשם שרשב"י גלה את פנימיות התורה – שהיא מעין לעתיד לבוא – לכל העולם; כך המשיך על-ידי פנימיות התורה המשכות גשמיות בגלוי ולכלם. העבודה שהספור

התרחש בבקעה דוקא, מקום נמוך, המסמלת דרגה נחותה, ממחיש שגם בדרגות נמוכות נתן להמשיך הנהגה באפן של לעתיד לבוא.

מספר על רבי שמעון בן-חלפתא (אמורא בתקופה שאחרי רשב"י) שהיה עני מרוד. עד כדי כך היה עני שלא היה לו כסף עבור הוצאות שבת וחג. התפלל רבי שמעון על כך, ומלמעלה נתנו לו אבן טובה. מכר רבי שמעון את האבן הטובה, ובכסף שקבל עבורה קנה את צרכי השבת והחג. כאשר ראתה זאת אשתו, שאלה על כך, וספר לה רבי שמעון את כל ספור המעשה. אמרה האשה שהיא אינה מסכימה לכך. היא אמרה: לעתיד לבוא יהא שלחנך חסר ושלחן חברך מלא.

הלך רבי שמעון לשדה, התפלל, והכסף נלקח ממנו בתורה. על כך אמרו רבותינו: הנס השני (שהכסף נלקח תורה לשמים) היה גדול מן הראשון (האבן, שירדה מלמעלה). מדוע? – כיון שמן השמים נותנים אך לא נוטלים. גם אצל רשב"י התרחש נס דומה לנס של רבי שמעון בן-חלפתא. גם אצלו ברור שדינרי הזהב נלקחו תורה, שהרי תלמידי רשב"י לא נטלו אותם, ואיש לא מצאם בבקעת מירון בשנים המאחרות יותר. אולם, אצל רשב"י נס זה אפלו לא מזכר. גם כאשר נמנים הנסים המעידים על גדלתו של רשב"י לא נמנה נס זה, המכנה בדברי חז"ל "נס גדול מן הראשון".

הסבה לכך היא – תורת המטבעות אינה ענינו של רשב"י. ענינו של רשב"י היה להמשיך למטה בעולם – על-ידי פנימיות התורה – את אפן ההנהגה שלעתיד לבוא. בכל שנה ביום ל"ג בעמר מאיר ענינו של רשב"י ומאירה ההנהגה של לעתיד לבוא, שרשב"י החדירה בפנימיות התורה, שהתגלתה בהבנה ובהשגה בתורת חסידות תב"ד

– במיוחד בדורנו, דורו של משיח, שיהיה כמו בדורו של רשב"י –
 ימשכו כל ההמשכות גם בגשמיות, בטוב הנראה והנגלה.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק א, עמ' 287-290)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
 התרגום באחריותם בלבד!

מְשַׁכְנֵי? נְרוּצָה!

הַפְּסוּק אֹמֵר: "מְשַׁכְנֵי אַחֲרֶיהָ, נְרוּצָה, הֵבִיאֵנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו". וְאִם לְהַסְבִּיר אֶת הַפְּסוּק בְּקֶשֶׁר עִם הַמֶּלֶךְ. בְּהַתְחֵלָה הַמֶּלֶךְ בְּעֵצְמוֹ מוֹשֵׁה אוֹתָהּ, לְאַחַר מִכֵּן אֵתָה כָּבֵר מִתְעוֹרֵר וְרַץ אֵלָיו בְּעֵצְמָהּ - שָׁזָה כָּבֵר "נְרוּצָה", וְכִשְׁזָה קוֹרָה אֲזִי אֵתָה זוֹכֵר לְהַכְנִס לְקִיטוֹנוֹ הַפְּנִימִי שֶׁל הַמֶּלֶךְ - "הֵבִיאֵנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו".

רְבוּתֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה מְסִבִּירִים שֶׁ"מְשַׁכְנֵי אַחֲרֶיהָ" נִסְבַּע עַל זְמַן יְצִיאַת מִצְרַיִם (חַג הַפֶּסַח), "נְרוּצָה" הוֹלֵךְ עַל זְמַן סְפִירַת הָעֵמֶר וְ"הֵבִיאֵנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו" זֶה כָּבֵר בְּעֵת מִתֵּן תוֹרָה שְׁמַגִּיעַ בְּסִיּוּם סְפִירַת הָעֵמֶר.

הַתְּמִיּהָ:

וְנִנְסָה לְהַבִּין, מִדּוּעַ בְּזְמַן יְצִיאַת מִצְרַיִם הַמְצָב הוּא רַק שֶׁל "מְשַׁכְנֵי", הֵינּוּ שֶׁהַמֶּלֶךְ צָרִיף לְמִשְׁחָה אוֹתָנוּ וּבְסְפִירַת הָעֵמֶר יֵשׁ כָּבֵר "נְרוּצָה" עַד לְמִתֵּן תוֹרָה. בְּמָה זֶה בִּפְעֵל מִתְבַּטָּא?

הַתְּשׁוּבָה:

בְּזְמַן יְצִיאַת מִצְרַיִם הָיוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל שְׂקוּעִים בַּמִּטָּה שֶׁעָרִי טְמֵאָה, וְעַד כִּדֵּי כֹּף שִׂידוּעַ, שְׁבָאָם הָיוּ נִשְׁאָרִים שָׁם עוֹד רָגַע קֵט - כָּבֵר לֹא נִתֵּן הָיָה לְגַאֵל אוֹתָם יוֹתֵר. זֶה הַסְּבָה שֶׁהֵיִצְיָאָה מִמִּצְרַיִם הִיְתָה בְּחַפְזוֹן וּבְמַהֲרָה גְדוּלָה. "מְשַׁכְנֵי". הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הָיָה צָרִיף לְמִשְׁחָה, מִבְּלֵי שֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל יַעֲשׂוּ מִשְׁחָהוּ מִצְדָּם. כְּמוֹ כֵּן (וּבִגְלַל זֶה) הַפְּעֵלָה הַשְּׁפִיעָה רַק בְּאִפְסוֹן חִיצוֹנִי.

לְאַחַר מִכֵּן כָּבֵר הֵגִיעַ הַשְּׁלֵב שֶׁל הַסְּפִירָה לְקִרְאָת מִתֵּן תוֹרָה. בְּאוֹתָהּ תְּקוּפָה, אַחֲרֵי שֶׁכָּבֵר יְצָאוּ מִמִּצְרַיִם, הַחֵל הַקֶּשֶׁר לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּבֵר לְהַשְׁפִּיעַ יוֹתֵר עַל כּוּחוֹת הַנֶּפֶשׁ הַפְּנִימִיִּים, שֶׁבְעֵת הַמְדוּת כְּפוּל שְׁבָעָה שְׁבוּעוֹת וְלָכֵן אֲזִי כָּבֵר הֵגִיעַ לְמְצָב שֶׁל "נְרוּצָה". הַשִּׂיא אוֹלָם הַתְּרַחֵשׁ בְּעֵת מִתֵּן תוֹרָה, אֲזִי הַפֶּךָ כָּבֵר גּוֹפֵם עֲצָמוֹ לְכֹלֵי לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבַחֲיִנַת "הֵבִיאֵנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו".

שליחות כהלכה

והפלל מִפֶּל כָּל. "זֶה נִקְרָא דִידָג' רִיגוֹ" הַרִימָה רִבְקִי כָּלִי מְאֹרָה, "וְזֶה קְלִימְבָה" צָחָקָה רַחֲלִי לְמִרְאֵה כָּלִי אַחֵר. "מִתֵּר גַּם לְנִסּוֹת לְנַגֵּן?" הַיְלָדִים נִשְׁפּוּ וְנִהְנוּ לְהַפִּיק צְלִילִים שׁוֹנִים, כְּשֶׁלֶפְתַּע-- "אויי אֵיךְ שְׂכַחְנוּ??" נִזְעָקָה פֶּתְאוּם רַחֲלִי וְשִׁמְטָה כָּלִי גְדוֹל מִיָּדָה, לְמַזְלָם, הַרְצָפָה הֵיטָה מְכֻסָּה שְׁטִיחִים כֹּף שֶׁלְכָלִי לֹא נִגְרַם כָּל נֹזֵק. "סְפִירַת הַעֵמֶר!! אֲסוּר לְשִׁמְעַ מוֹזִיקָה! וּבְמִיחַד לֹא מְכַלִּים אֲמִתִּיִּים שְׁאֲנָשִׁים עוֹמְדִים וּמְנַגְּנִים לְיַדֵּינוּ בְּחַי" הַסְפִּירָה רַחֲלִי. "בּוֹאוּ נִצֵּא מִכָּאן מֵהַר וּבְפַעַם אַחֲרַת אַחֲרֵי שְׁבוּעוֹת נִחְזֵר לְבַקּוֹר אֶרֶץ יוֹתֵר" הַצִּיעָה לְאַחֵיהָ וְהֵם כָּלָם יֵצְאוּ מֵהַבְּנֵי.

בְּעֶרְבֵי לַפְּנֵי שֶׁהֲלָכוּ לִישׁוֹן, שְׁמָעוּ הַיְלָדִים שְׁאֲמָא הַדְּלִיקָה נִגּוֹן שְׁקֵט וְרִגּוּעַ בְּרַקַּע, נִגּוֹן גְּעֻגּוּעִים וְדְבָקוֹת. כְּמוֹ שֶׁהֵם הוֹלְכִים לִישׁוֹן כָּל יוֹם, הַנְּגוֹן מְרָדִים אוֹתָם.

"רְגַע אֲנִי לֹא מְבִיִן" קָם שְׁמוּלִיק מְמֻטָּתוֹ, "מִתֵּר אוֹ אֲסוּר לְשִׁמְעַ מוֹזִיקָה בְּסְפִירַת הַעֵמֶר? אֵיךְ אֲמָא הַדְּלִיקָה עֲכָשׁוּ אֶת הַנְּגוֹן הַזֶּה?"

הֵאֵם תִּדְעוּ אִיזוֹ הַלְכָה מִסְתַּתְרַת?

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

בספירת העמר נוהגים שלא לברך שהחינו על פרי חדש

תודה רבה לשלוחים ששלחו את תשובתם:

מנחם וילהלם כפר ויתקין ישראל

יוסף יצחק ריבני, סינגפור

מוטי מונדשיין סמולנסק רוסיא

יוסף יצחק ליצמן סיאול דרום קוריאה

מנחם מענדל סנוף ניו יורק

חיים דוד סנוף ניו יורק

העניא בוטמן פנום פון קמבודיה

שמוליק סגל מלטה

שמוליק בוימגארטן ארגנטינה

מושקא חבבו בוברויסק בלארוס

רבקה גבירץ ברלין גרמניה

בלומי ליפש סרטוב רוסיה

"בּוֹאוּ בּוֹאוּ תִרְאוּ זֶה כָּאֵן" מְשַׁף אוֹתָם שְׁמוּלִיק אַחֲרָיו, "הִנֵּה אֲנַחְנוּ מִתְקַרְבִּים מִמֶּשׁ.. אַתֶּם שׁוֹמְעִים כְּבָר אֶת הַצְּלִילִים?" מְשַׁף אֶת אַחֲיוֹתָיו אַחֲרָיו, רִבְקִי וְרַחֲלִי הֲלָכוּ אַחֲרָיו, נוֹתְנוֹת יָד לְחִיוֹשׁ וְשִׁנְיָאוֹר שֶׁהִשְׁתַּרְכוּ אַחֲרֵיהֶם. אַחֵר הַצְּהָרִים אֶרֶץ וּמִשְׁעָמָם הָיָה וְשְׁמוּלִיק הַצִּיעַ לָהֶם לְבּוֹא לְרֵאוֹת אֶת הַמֶּרְכָּז לְכָלִי נְגִינָה הַעֲנֵק שְׁפִתְחוּ לֹא רַחוּק מְבִיתֶם. "כֵּן אֲנִי שׁוֹמְעַת! זֶה מוֹזִיקָה יְפָה!" קָרָאָה פֶּתְאוּם חִיוֹשׁ, עֲזָבָה לְרַחֲלִי אֶת הַיָּד וְרָצָה בְּמַהִירוֹת לְצַדּוֹ שֶׁל שְׁמוּלִיק, "מֵאִיפָה זֶה מְגִיעַ?" שְׁאֵלָה רִבְקִי. "וּוּאוּוּוּוּוּ" נִעְצְרוּ כָּלָם בְּהַתְּפַעְלוֹת כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְמָקוֹם. "לֹא הַבְּנֵי בְּהַתְּחַלָּה לָמָּה כָּל כֹּף הַתְּלַהֲבַת מֵהַמָּקוֹם... עֲכָשׁוּ אֲנִי מְבִינָה.. מְקַסִּים כָּאֵן!" הַתְּלַהֲבָה רַחֲלִי. הֵם נִכְנְסוּ בְּשַׁעֲרֵי הַבְּנֵי הַעֲנֵק וְהִיפָה. אֲלֵפִי כָּלִי נְגִינָה גְדוֹלִים וְקֻטְנִים, מְעַצְבִּים וּמְרַהֲיִבִים נִתְלוּ עַל הַקִּיר וּפָזְרוּ בְּכָל פִּנָּה בְּצוּרָה יְפַהֲפִיָּה, "זֶה הַמֶּרְכָּז הַכִּי גְדוֹל בְּעוֹלָם לְכָלִי נְגִינָה, יֵשׁ פֹּה אֶת כָּל סוּגֵי הַכְּלִים שֵׁישׁ בְּעוֹלָם!" יָדַע שְׁמוּלִיק לְסַפֵּר לָהֶם אֶת שְׁשִׁמְעַ מַחְבְּרָיו. הַיְלָדִים הִסְתוּבְּבוּ מְקַסְמִים בִּינּוֹת לְכָלִים הַעֲנֻקִיִּים וְהַמְעַנְיָנִים, תִּזְרִים רַבִּים מִכָּל הָעוֹלָם הִסְתוּבְּבוּ בְּבִנְיָן בֵּין 5 הַקּוֹמוֹת, וּבְרַקַּע כְּמוֹבָן נִשְׁמָעוּ מְנַגִּינוֹת מִיְחַדוֹת שְׁנַגְּנוּ מִסְפֵּר מְנַגְּנִים שְׁפָזְרוּ עַל בָּמוֹת קֻטְנוֹת בְּרַחְבֵי הַבְּנֵי כְּדֵי לְהַנְעִים אֶת הַשְּׁהוֹת בּוּ. כָּל קוֹמָה חָלְקָה לְחֻדְרִים וּבְכָל חֻדַר כָּלִי נְגִינָה מְסוּג שׁוֹנָה, פְּסַנְתָּרִים מִכָּל הַסּוּגִים, מְנַדּוּלִינּוֹת, גִּיטְרוֹת, כְּנֹרוֹת, חֲלִילִים, נְבֵל וְתַפִּים...

נושא / נושא

הזמן אוזל...

הקשר שבין ספירת העמר לגאליה השלמה

מלמדה", אלא כאלו הדבר נוגע לנו בנפש וחשוב לנו עד שאנו ממתנינים עבורו כל כך.

אבל בואו ונשוב לרגע לספירה המקורית של בני ישראל לאחר יציאת מצרים לקראת מתן תורה. על פניו, לכאורה, כשמציצים במלות הספירה, מתעוררת תמיהה קשה ולא מובנת. הרי כפי שהקדמנו כשמחכים נואשות בצפיה דרוכה למשהו שיקרה, לא סופרים כמה זמן עבר פי אם כמה זמן נותר. צופים על שעון החול עד שהגרגיר האחרון שבו יפל לחלק התחתון. לא מתבוננים בכמות גרגירי החול שכבר נפלו מטה. אם כן מתאים היה הכי לכאורה שתתמקד הספירה בימים שנותרו לקראת מתן תורה ופחות לכמות הימים והשבועות שחלפו מאז שהתחלנו לספור.

שמחת הגאליה

על אחד מגדולי ישראל זצ"ל מספרים שהתאוננו בפניו על אודות הזמן הרב שחלף על בני ישראל בגלות ועדין משיח לא הגיע. חלפו אלפי שנים שאנו בגלות, אמרו לו, כבר נראה שהסוף רחוק ביותר, אין שום חרף של תקווה. רק שמע זאת הצדיק ושמח שמחה גדולה ואמר לשואלים: ככל שהולך הזמן ומתקדם צריכים אתם להיות בשמחה גדולה יותר כיון שכל שניה שחולפת רק מקרבת אותנו לאותו רגע נכסף. נכון אמת שבמבט חיצוני הידיעה על הזמן הרב שחלף עלולה להכניס ליאוש או לגרם לספקות להתחיל לכרסם, אולם לאמתו של דבר ההפך הוא נכון - בזמן שחולף מקבלים אנו עידוד ותקווה נוספת

הבטתם פעם בפניו של אדם המתין נואשות להתרחשות מסוימת? לא צריך להחנן בחוש דמיון יצירתי ומפתח בכדי לתאר את הרגע העינים זזות ורצות לכל כוון, הרגל ככל הנראה דופקת במהירות ללא מנוחה, והשנים קוססים את הצפרנים. ויש עוד תנועה אחת עקרית, אולי האפיינית ביותר לרגעים בהם ממתנינים לו שיקרה: המבט בשעון כל רגע. אם תרצו, זוהי נקדת התמצית של ההמתנה. לראות מתי יגיע הרגע. נו, כמה נשאר, כמה דקות, כמה שעות. אם אנחנו לפני טיול מאתגר ומהנה שממתין מעבר לפנה, סופרים אנו את הימים עוד ועוד כמה נותר. ככה זה כשממתנינים למשהו.

גם בני ישראל, מספרת לנו התורה, תקף ביציאת מצרים החלו לספור את הימים והשבועות עד לרגע הגדול. המטרה ביציאה ממצרים הייתה להגיע לעבר הר סיני ולקבל את התורה הקדושה מאת הקדוש ברוך, ובני ישראל צפו לרגע הזה ללא הרף וספרו את הימים.

כשסופרים לקראת משהו, ולא ממתנינים באדישות לזמן שחלף ויעשה את שלו, סימן שהדבר נוגע. כך בדיוק על כל אחד מאתנו ללמד מבני ישראל בבאנו לקיים תורה ומצוות. לנסות לפעל אצל כל אחד מאתנו תענוג וצפיה דרוכה, תשוקה והתענינות לקראת הרגע שיגיע. זה מעצים בעשרות מונים את התענוג והשמחה והנחת הרבה לקדוש ברוך הוא בעשיית המצוה. כשעושים אותה לא רק באפן של "מצות אנשים

שְׁעָלֵי הַמְּלָה 'כֵּן' יֵצֵא מִן הַתְּבָה יִזְכֶּה הוּא בַּפָּרֶס יִקָּר עֲרָה.

הַפְּתָקִים מִתְעַרְבָּבִים הֵיטֵב בְּכָל הַקַּפְסָא וְהֵיךְ נִשְׁלַחַת פְּנִימָה מִבְּלֵי לְהַצִּיץ, אִיזָה פְּתָק יוֹצֵא? אוֹלֵי עִם 'כֵּן' אוֹלֵי אִם 'לֹא'... אֵלֶיהוּ בְּמַתְחָה. וּמְגִלִים שׁ.. 'לֹא' הוּא הַפְּתָק הַרְאִשׁוֹן שֶׁיֵּצֵא, וְכֵן עוֹד פְּעַם וְעוֹד פְּעַם שֶׁתִּמְיֵד יוֹצֵא 'לֹא' עַד שֶׁנִּשְׁאָרִים שְׁנֵי פְּתָקִים בְּלִבְד בְּתוֹךְ הַתְּבָה. אֵלֶיהוּ כָּבֵר שְׁבוֹר וְרָצוּץ לְגַמְרֵי. בְּמִשְׁךְ אֶלֶף וְתִשְׁעַ מְאוֹת וְתִשְׁעִים וְשִׁמּוֹנָה פְּעֻמִּים נִיֶּאֱלָץ לְהַמְתִּיחַ מִחֲדָשׁ עַד שֶׁנֶּחַל אַכְזָבָה מְרָה. כַּעַת הוּא לֹא מוֹכֵן יוֹתֵר, אֵין לִי סְכוּי - הוּא אוֹמֵר, וְיוֹצֵא הַחוּצָה בְּעֻצְבִים. בְּפָנִים, לְהַזְכִּירְכֶם, שְׁנֵי פְּתָקִים בְּלִבְד. כִּמְהָ הֵם הַסְּכוּיִים שֶׁיֵּצֵא הַפְּתָק עִם הַמְּלָה 'כֵּן'? אִם תִּשְׁאָלוּ אֶת אֵלֶיהוּ, הוּא אֶפְלוּ לֹא מוֹכֵן לְשִׁמְעַ. "בְּמִשְׁךְ כָּל כֵּן הַרְבֵּה פְּעֻמִּים יֵצֵא הַפְּתָק הֲלֹא נִכּוֹן, וְדוֹקָא כַּעַת יֵצֵא זֶה שֶׁאֵנִי מְמַתִּין לוֹ?!"

אֲבָל כְּלָנוּ מְבִינִים שֶׁטֶפֶשׁ הוּא בְּמֵאוֹד. וְהֵרִי כָּל כֵּן הַרְבֵּה זְמַן הוּא הַמְּתִין, נִשְׁאָרוּ שְׁנֵי פְּתָקִים בְּלִבְד. הַרְגַע שְׁלוֹ הוּא כָּל כֵּן מְחַכֶּה קְרוֹב מִתְּמִיד, וְדוֹקָא כַּעַת הוּא מְתִיֵאֵשׁ וְנָס?

כֵּן בְּדִיוֹק גַּם הַמְּבִט שְׁלָנוּ עַל זְמַן הַיּוֹתֵנוּ בְּגִלּוֹת. אֲסוּר לְהַבִּיט וְלוֹמֵר אֵין סְכוּי - הַהֶפֶךְ הוּא הַנְּכוּן: הַזְמַן שֶׁעֵבֵר, עוֹד יוֹם וְעוֹד שְׁבוּעָה, רַק קָרֵב אוֹתֵנוּ אֵל הַרְגַע.

שְׁהַרְגַע שְׁלוֹ אָנוּ כָּל כֵּן מְצַפִּים קְרוֹב מִתְּמִיד וְיִתְרַחֵשׁ בְּמַהִירוֹת.

זֶהוּ הַהֶסְבֵּר אִם כֵּן לְצוּרַת הַסְּפִירָה שֶׁל סְפִירַת הָעֵמֶר. צוּרַת סְפִירָה שֶׁמְלַמְּדַת אוֹתֵנוּ לֹא לִפְלֵ לְזְרוּעוֹת הַיָּאוֹשׁ כִּאֲשֶׁר הַרְגַע הַנּוֹכָסָף לֹא מְגִיעַ, אֲלֵא לְהַתְמַקֵּד בְּדֶרֶךְ שֶׁעֵבַרְנוּ וְלְהַבִּין עַד כִּמְהָ שְׁהַרְגַע לוֹ אָנוּ מְחַכִּים קְרוֹב אֵלֵינוּ בְּיוֹם אֶחָד יוֹתֵר, בְּשִׁעָה יוֹתֵר וְאֶפְלוּ בְּרַגַע קָטָן בְּכָל רַגַע שֶׁחוֹלֵף.

גַּם, וּבְעֵקֶר, בְּהַמְתֵּנָה שְׁלָנוּ כִּיּוֹם - כְּשֶׁאֲנִיחֵנוּ בְּעֻצּוּמָה שֶׁל הַגְּלוּת הַקְּשָׁה. כָּל כֵּן חֲדוּרִים וּמְמַתִּינִים אָנוּ לְרַגַע בּוֹ יִתְגַּלֶּה מְשִׁיחַ וְיִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ עַל תְּלוֹ. כָּל יוֹם מִחֲדָשׁ אָנוּ קָמִים בְּבִקְרוֹ עִם יְדִיעָה וְצִפְיָה כִּנְהָ שֶׁהַיּוֹם יִהְיֶה הַיּוֹם הַמְּיֻחָל. אוֹלָם שִׁעָה וְעוֹד שִׁעָה חוֹלֶפֶת הַשְּׁמֶשׁ שׁוֹקַעַת אֵל הַמַּיִם וְהַלֵּילָה מְפַצִּיעַ עַל הַיָּקוּם וְאוֹפֵס, עוֹד יוֹם חֲלָף וּמְשִׁיחַ לֹא מְגִיעַ. כִּכֶּה עוֹד יוֹם וְעוֹד יוֹם, וְעוֹלָמִים חָס וְשָׁלוֹם לְהַתְחִיל לְתַפֵּס יָאוֹשׁ, אוֹלֵי לְהַתְרַגֵּל לְמַצֵּב. בֵּא סְפִירַת הָעֵמֶר וְאוֹמֵר לָהּ: חֵיל בְּצַבָּאוֹת הַשָּׁמַיִם! שְׁלִיחַ צְעִיר שֶׁל הַרְבִּי! הַהֶפֶךְ הוּא הַנְּכוּן, עֲלֵיךְ לְהַתְבוּנָה וְלְסַפֵּר אֶת כָּל אוֹתָם יָמִים שֶׁחָרִים שֶׁחֲלָפוּ שְׁבָהֵם לֹא הִגִיעַ מְשִׁיחַ וְלְהַבִּין שֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶם קָדַם אוֹתֵנוּ בְּעוֹד רַגַע וּבְעוֹד פְּסִיעָה לְקִרְאָת גְּלוּי הַמְּשִׁיחַ.

לְמָה דוֹמָה הַדְּבָר, לְקַפְסַת פְּתָקֵי הַגְּרָלָה. בּוֹאוּ וְנִתְאָר לְצַרֵךְ הָעֵנִין שֶׁבַתְּבָה יִשְׁנֵם אֲלֵפִים פְּתָקִים. בְּאֶלֶף תִּשְׁעַ מְאוֹת תִּשְׁעִים וְתִשְׁעִים פְּתָקִים מִתּוֹכָם כְּתוּבָה הַמְּלָה 'לֹא' וְרַק בְּפְתָק אֶחָד וְיַחֲד כְּתוּבָה הַמְּלָה 'כֵּן'. אֵלֶיהוּ, כֵּן נִקְרָא לוֹ, קִבַּל הַבְּטָחָה: כִּאֲשֶׁר הַפְּתָק

עֵלֵינוּ לְשִׁמְעַ

או טו טו התהלוכה

במה נהיה שותפים?

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

